

Diàlegs preocupants

? Avui he escrit una carta als Reis! La vols veure?
? Està bé, demanes força, però? l'escrives en castellà?
? Sí, així segur que m'entenen.

? Mira quin còmic que estic fent!
? Ostres, molt xulo? parlen en castellà?
? Sí, així queda millor!

? Cuantos años tienes? Yo tengo nueve.
? Per què li dius en castellà si no entén ni el català ni el castellà?
? No sé, em surt així?

Aquests comentaris són habituals a l'escola catalana. I no cal anar a l'Àrea Metropolitana o a territoris marcadament castellanoparlants; són comentaris habituals en escoles situades en zones catalanoparlants i independentistes majoritàriament. La llengua catalana la trobem en un estat força preocupant i amb poc marge per cometre més errors. El país va perdent llençols a cada bugada i no sembla pas que sigui objectiu prioritari revertir aquesta situació.

Hem de ser realistes: ni en una ciutat com Manresa, amb més d'un 60% d'independentisme i on el català encara és un element important de paisatge urbà, la llengua catalana té un futur gaire clar. El Govern català porta trenta anys fomentant la llengua i cultura catalana, però a dia d'avui podem dir que, o bé la feina que es fa és insuficient o les eines utilitzades no han servit per al que es van crear, o bé les bones intencions i els missatges positius s'han comprovat insuficients.

El pitjor (i més preocupant de tot) és que darrerament tenim la sensació que el missatge d'uns catalanòfobs com els de Ciudadanos ha quallat i s'ha normalitzat. Fins i tot, una part de l'independentisme sembla que ha establert aquests marcs mentals per tal, diuen, de mostrar-se no nacionalistes i guanyar més partidaris de la llibertat. I ja em sap greu, però això només pot portar més maldecaps i problemes en un futur no gaire llunyà?

Deixem de comprar aquests marcs mentals de l'estat que ens oprimeix i siguem valents. Vull que el meu fill pugui créixer i viure plenament en català. Vull que ell i les generacions que van pujant, tinguin referents catalanoparlants de tot tipus, talment com poden tenir els nois i noies espanyols. I vull (perquè hi tenim dret) que tots i totes no haguem de demanar perdó per pensar, per viure, per estimar? en la nostra pròpia llengua. Ara que ja tenim els carrers engalanats i estem a punt de fer la carta a ses Majestats, deixeu-me acabar amb dos desitjos: desitjo que la pandèmia pugui quedar en l'oblit i desitjo que els catalans puguem continuar escrivint, comentant i creant la nostra pròpia història.

Bon Nadal i molt bon any 2021!